

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:o 7

November 1973

Årg.4

INNEHÅLL:

I orostider

Ur våra Mästares liv och lära
berättat av Gulli Bergvall

Vår värld mottager Kristusanden
Att se tillbaka

Jahve, judafolkets gud

Gralen, vårt framtidshopp

Tidskrift i stencilmform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND

Möregatan 8, Stockholm
tel. 08/ 25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel. 031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat
ej anges, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår- och höst-
terminer. Prenumerationspris Kr.12:- pr år. Beställning hos
Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma,
där även enstaka ex.av tidningen kan erhållas.

I OROSTIDER

Inga krig mer, har det sagts helt optimistiskt, sedan vi erfa-
rit befrielsen från den onda principen i världen, lucifermakten,
och tänkt oss att det vaknande förnuftet skulle förmå männis-
kösläktet att lägga ner vapnen, för att på den fredliga vägen nå
herravälde över aggressioner från grannlandet.

Det som händer i dessa dagar har visat att vi tänkt fel. Men vi
ska inte misströsta. Starka krafter är i rörelse för att varje
regering i varje land ska erfara att krig betyder nederlag för
alla parter. Det må en dag ha verkan. Massmedia har också sitt
att säga till om, tendensen lutar åt att krig inte längre kan
anses vara uttryck för rätt markering av makt, prestige kräver
numera inte längre detta.

Vi må finna rätta medlet att möta våra grannar i samförstånd. Så
långt har vi hunnit i humanitet och samlevnads kunskap att vi har
rätt att hoppas på kommande dagar som en tid av fred och god sam-
levnad folken emellan. Trygghet söker alla, att veta att vår bro-
der känner samma behov skapar förutsättning för gott kamratskap.
Det krävs offervilja för att uppnå detta, men vinsten är så stor
att offret lätt bör kunna bringas.

Höppet att få leva i en värld utan krig och hot om krig ska inte
behöva vara en utopi. Vi är på väg att nå dit. Beviset för san-
ningen häri är att vi uppnått ett högre plan, där tänkandet går
in i nya banor, där vi med ett tillbakablickande kan se vart vår
ovillighet till eftergifter fört oss. Det gäller att tänka över
vårt hittillsvarande oförnuft, så att all osämja staterna emellan
kan elimineras. När vi lärt det kan vi känna glädje över en seger
mer värd än vad ett framgångsrikt slag med många döda kan skänka
av triumf.

Det gäller att besegra sig själv, när det är uppnått är steget
inte långt till fred med nästan. Vinner vi över det egna begäret,
ställer vi inte krav på andra. Låt oss erkänna att det är den väg
vi har att gå, så får vi frid med oss själva och världen.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättat och i utdrag återgivet av Gulli Bergvall
(forts.)

Sitt långa undervisande samtal med amerikanerna avslutade Jesus på följande sätt:

"I mer än femtio år efter min korsfästelse levde jag tillsammans med mina lärjungar och undervisade dem och andra, som jag högt älskade, Vi samlades på en avskild plats utanför Judéen där vi gick fria från vidskeplig inblandning. Många undfick där de höga gåvorna och utförde ett stort verk. Sedan förstod jag att jag, genom att dra mig tillbaka för en tid, skulle kunna nå och hjälpa alla människor. De mina var ju också beroende av mig i stället för att helt lita på sig själva, och för att de skulle få självtillit var det nödvändigt att jag drog mig tillbaka från dem. Om de levat i nära förening med mig - skulle de då inte kunna finna mig på nytt om de så önskade?

Korset var i begynnelsen symbolen för den högsta glädje världen känt. Korsets bas är den plats där människan först beträdde jorden och är därför tecknet för den himmelska dagens gryning här på jorden. Om ni vill spåra det tillbaka, ska ni finna att korset helt försvinner och att kvar står människan - i en ställning av andakt, upprätt i rymden med armarna utsträckta till välsignande, sändande sina gåvor ut till mänskligheten.

När ni vet att Kristus är livet inom formen, den framstigande energi som vetenskapsmannen anar men vars ursprung han ändå inte vet, när ni känner med Kristus att livet leveres så, att det fritt kan ges, när ni lär er att människan måste leva genom formernas ständiga upplösande och att Kristus levde för att avstå från det som sinnena åträdde för det goda han ännu inte kunde uppnå - då är ni Kristus. När ni ser er själva som en del av det högre livet, villiga att offra er för det helas skull, när ni lär er göra det rätta utan att se något resultat därav, när ni lär er fritt avstå från det fysiska livet och allt vad världen har att bjuda - då ska ni finna guld i smältdegelns djupaste del, där elden har renat den. (Detta är inte självförnekelse eller försakelse, för när ni ger av Gud finner ni er ha desto mer att ge, trots att plikten ibland tycks kräva allt som livet har att bjuda - den som vill ha kvar sitt liv han ska ju mista det.) Och ni ska erfara stor glädje i vetenskapen om att det liv ni givit åt andra har segtrat. Ni ska veta att detta att få är att ge rikligen. Och om ni lägger av den förgängliga formen ska ett högre liv råda. Ett liv som så har vunnits har vunnits åt alla.

Ni måste kunna hålla tillbaka skriket av fruktan och kärlek när orden 'Min Gud, min Gud, varför har Du övergivit mig?' klingar ut. Ännu i den stunden får ni inte känna er ensamma, för ni måste veta att ni står med Gud, att ni är närmare den kärleksfulle Faderns hjärta än någonsin. Den stund då den djupaste sorgen drabbar er, är begynnelsen till den största triumfen. Och i allt detta måste ni veta att sorger inte kan nå er.

Nu vet ni att det inte går att sätta in ert liv i stället för andras liv eller er renhet i stället för andras synder - utan att alla är fria väsen i och av sig själva och av Gud. Ni vet

att ni kan nå dem, medan de inte kan nå varandra, att ni inte kan låta bli att ge av ert liv för att inte livet i varje själ ska förgås. Ändå måste ni ha så stor vördnad för varje själ att ni inte ingjuter ett flöde av liv i den utan att den öppnar sig för att ta emot det. Men ändå kommer ni att utstråla ett flöde av kärlek, liv och ljus så att, när hans själ väl öppnar sig, Guds ljus ska flöda in och upplysa honom.

Ni ska veta att i var Kristus som framträder upplyftes mänskligheten ett steg högre. Ni måste veta att allteftersom ni stiger uppåt och är sanna, så lyfter ni hela världen med er, jämnar stigen för era medmänniskor. Ni måste ha tro på er själva och veta att den tron är Gud i det inre. Slutligen måste ni veta att ni är ett Guds tempel som inte byggts av händer, odödligt på jorden och likaså i himlen.

Sedan ska de sjunga om er: Hell, hell, han kommer, Konungen, och se han är alltid med er. Ni är i Gud och Han är i er."

Vid ett tillfälle vände sig amerikanerna till Emil med en fråga, om alla kunde lära sig helandets konst. Han svarade:

"Kraften att hela kan uppnås bara i den mån vi lär oss härleda tingen från deras källa. Upphöjdhet över alla dissonanser kan vi uppnå bara om vi förstår att dissonanserna inte kommer från Gud.

Den gudomlighet som gestaltar era öden är inte en mäktig person som formar er liksom krukmakaren formar leran utan en mäktig gudomlig kraft - inom och runt omkring er och i all substans. Och denna kraft är er, fri att brukas av er. Om ni inte inser detta kan ni inte ha självtillit. Det bästa botemedlet mot disharmoni är kunskapen om att disharmonien inte kommer från Gud och aldrig skapats av Gud.

Hjärnan har förmåga att motta och registrera vibrationerna från varje föremål som ögat förmedlar till den. Så inregistreras ljusets och skuggans och färgernas alla vibrationer. Hjärnan har också förmåga att reproducera dessa vibrationer och projiciera ut dem igen, denna gång genom den inre synen, så att vi återigen ser den bild som ögat förmedlat. Ni framställer detta i er kamera var gång ni exponerar en ljuskänslig plåt. Plåten tar emot och inregistrerar de vibrationer som det fotograferade föremålet sänder ut. När vibrationerna är mottagna och registrerade av plåten, måste ni fixera resultatet på plåten om det ska förbli permanent och synligt. Det kommer inte att dröja länge förrän ni upptäcker att rörelserna och färgerna hos de föremål ni fotograferar kan registreras och projicieras först genom att ljuset och färgerna fixeras och sedan genom att de återkastas eller projicieras med samma vibrations-hastighet, varmed de mottogs och fixerades.

Det är samma sak med tanke, ord och handling. Varje selektiv grupp hjärnceller tar upp och registrerar de mot dem svarande vibrationerna, och när dessa vibrationer upprepas och projicieras, kan de reproduceras med samma hastighet, förutsatt att cellerna fungerar rätt. .

Det finns också en annan grupp selektiva hjärnceller som kan motta, registrera och fixera vibrationerna hos de tankar, handlingar, rörelser och bilder som andra kroppar eller former sänder ut och sedan åter reproducera och projiciera dessa vibrationer. Genom dessa celler kan ni hjälpa andra och er själva att kontrollera tanken. Det är genom dessa celler som olyckshändelser och olyckor åstadkommes såsom krig, jordbävningar, översvämningar, eldsvådor och allt det onda som är den dödliga människans lott. Någon antingen ser en sak hända

eller föreställer sig att den ska hända. Motsvarande vibration fixeras i cellerna, sänds ut att påverka motsvarande celler i andra hjärnor och projicieras sedan tillbaka tills det hela är så fixerat att det inträffar.

Alla dessa saker kan undvikas, om den tanke som bär upp dem ögonblickligen dras tillbaka och vibrationerna inte tillåts bli fixerade i hjärncellerna så att just det slaget vibrationer inte projicieras på nytt. Det är genom denna grupp hjärnceller som alla olyckor kan förutsägas.

Det finns ytterligare en annan grupp selektiva hjärnceller som mottar, registrerar och fixerar vibrationerna hos den Gudomliga Tanken, där alla sanna vibrationer skapas och sänds ut. Denna Gudomliga Tanke, eller Gud, genomtränger varje substans och den sänder alltid ut gudomliga och sanna vibrationer. Och om vi håller dessa celler till deras verkliga uppgift, ska vi kunna motta och sända ut samma gudomliga och sanna vibrationer som vi tar emot från den Gudomliga Tanken. Vi har inte den Gudomliga Tanken, men vi har sådana celler som tar emot och projicierar den Gudomliga Tankens vibrationer."

Forts. i nästa nr.

OM TRÄD

av Gulli Bergvall

Hur högt vi älskar träden:
Ett fulländat vackert träd
nalkas vi med vördnad -
ger det något av den dyrkan,
som vi ägnar mycket höga berg
och solbelysta fjälltoppar.
Och vi förundras -
över denna oerhörda livets kraft,
som klätt sig i ett träds gestalt.
Levande som du och jag -
men i andra sfärer, andra skikt än vi -
dock en närhet bortom allt
som skiljer.
Hur högt vi älskar dem:

Och kanske att i kärleken
till trädet finns en hemlighet
förborgad? Kanske att
i varje jordiskt träd
skymtar som en aning,
minnet av ett minnet livets träd,
Yggdrasil - världsträdet -
som bär upp och är allt levande -
trädet som en skön symbol --
och på hemlig väg förbundet med
outsägligt höga ting.

(forts.fr.föreg.nr)

VÅR VÄRLD MOTTAGER KRISTUSANDEN

2) DE BÅDA JESUSBARNEN

Som starka väsen har våra Mästare skildrats när de vandrade som gudar bland Nordens folk, lärande dem kärlek och vishet. Men de har också beskrivits som utrustade med alla de svagheter som vidlådde folket. Vi må bilda oss en från dessa beskrivningar artskild uppfattning om dem, det skulle bli till förfång för sanningen om vi skulle tro på tillgängliga skildringar.

Stor var Lucifers makt vid den tid då Kristus steg ner till oss, det ondas välde i människan var förskräckande. Följden blev Ragnarök för gudarna, de drog sig tillbaka, men detta betydde inte överksamhet, tvärtom då behövdes de mer än någonsin.

Världen var förmörkad av många vrånga mänskliga handlingar, när Solens Ande erbjöd sig att ta gestalt i jordisk materia för att ge livskraft åt ett bättre släkte och skänka dem en kärlekens religion. Men hur skulle någon jordisk kropp orka bära Solanden i Hans väldiga kraft? - I två gestalter måste Han gå ned. Den styrka som erfordrades för att bära denna Ande kunde inte uppnås i ett barn, där måste en uppdelning ske.

Varje barns födelse är en trefald. Ett nedstigande Jag-väsen skapar kroppar åt sig att möta det väntade barnet i moderns kropp. Detta embryo upptar för sin tillväxt ur sina föräldrars båda celler icke endast fysiska egenskaper, också delar av deras högre kroppar ingår i barnet. Denna tvåfald bildar med det individuella Jaget i nedstigande den trefald som gör en människa. Samma var förhållandet vid de båda Jesusbarnens födelse.

De två familjerna var nära släkt. Männen hette båda Josef, kvinnorna Maria. Utgångna ur Davids ätt var männens ställning dock olika, den ene var ättling i rakt nedstigande led till Salomo såsom äldste sons äldste son osv. Han var rik tillhörde ariskraterna i Juda land med rätt att verka som domare och religionsförkunnare i Jerusalems tempel. Han bodde med sin hustru i Betlehem. Äktenskapet var icke fullbordat, ty Josef kände till sin unga hustrus uppgift. - Den andre Josef var timmerman, han hörde till den enklare grenen av Davids hus. Han var fattig.

De båda familjerna tillhörde Essénernas Orden. Mariorna var vestaler, från födelsen avskiljda från allt jordiskt tyngande, de levde i templet, tillhörande Orden, fria från all beröring med det luciferiska.

Låt oss först se nedstigandet av den starka Solanden.

Maria, tillhörande den förmögna grenen av Davids ätt, var undfådd av den Helige Ande, vilket betyder att hon av den Gudomliga Skaparkraften i sitt liv tog emot fröet till ett i eterkroppen växande barn, som därur utträdde på sätt vi beskrivit i förra numret av tidningen under rubriken "en ny form av födelse". Josef var således inte den verkliga fadern. Det i inkarnation nedstigande Jag-väsendet var den väldiga Solkraften, varav dess högsta form, Kristusanden, först senare vid dopet i Jordan förenades med de andra nedstigna kropparna.

Till denna familj kom de tre vise männen från Österland för att hylla en blivande judarnas konung. Det var också denna familj som flydde till Egypten inför Herodes befallning att alla nyfödda gossebarn skulle dödas.

Barnet blev sjukligt på grund av den starka belastningen av andekropparna och dog vid 12 års ålder - det var under resan till Jerusalem, omtalad i evangelierna - varvid barnets högre kroppar,

det är Solanden, övergick till det andra Jesus-barnet.

Föräldrarna fick efter barnets födelse flera söner och döttrar vilkas tillblivelse ägde rum på för jordeplanet vänligt sätt. Josef blev aldrig erkänd som fader till Jesus av de närmaste, de kände till rätta förhållandet.

Denna familj hade i sin ägo den Gralskalk som kung Salomo erhållit av drottningen av Saba, och som ärvts från far till son genom ätten.

Låt oss så lära känna tillkomsten av det andra Jesus-barnet.

I det andra paret, där Josef tillhörde en fattig gren av Davids ätt, föddes likaså ett Jesus-barn, och fadern var där Marias trolovade, timmermannen Josef. Det var denna fysiska kropp, som skulle komma att leva kvar till korsfästelsens stund. Han var MÄNNISKOSONEN, det vill säga: av man och kvinna född.

Konceptionen ägde rum i Essénernas Orden i öknen vid Jordans strand och sättet för denna tillblivelse var detsamma som ska bli mänsklighetens under dess utveckling på astralplanet. De båda föräldrarna stod under akten under så starkt inflytande av den stämningssmättade atmosfären och av det för dem så obekanta i skeendet att de förblev i föreställningen att allt hade tillgått på samma sätt som för deras fränder några månader tidigare. Ett väsen från andevärlden skulle vara impulsgivaren för det liv som tog form i hans trolovades sköte. Men så var det inte. Så mycket närmre låg det till hands att så tyda det skedda som deras barn föddes ur eterkroppen, så som ock skedde med den andra familjens son. Men Kristus skulle framträda som MÄNNISKOSONEN, så var det sagt och så var förhållandet.

Så som alltid sker hade även detta Jesus-barn ett nedstigande Jag-väsen att möta det växande barnet i moderns sköte; det var Mästaren Kuthomi, som skapade lägre kroppar åt sig att omsluta barnet som skulle födas i Betlehem i grottan bland boskapen av den unga jungfru Maria.

Båda Mariorna var efter barnens födelse orörda jungfrur. Ur en arabisk handskrift från den tiden, översatt och ställd till vårt förfogande i det apokryfiska Johannesevangeliet, kan vi inhämta att en undersökning av jungfru Maria (man talade vid den tiden ej om två Juses-barn, eftersom ingen skulle ha förstått något sådant) visar att hon fortfarande var jungfru.

Mästaren Kuthomi, vars ande levde i Jesus tills denne var 12 år, då den starka Solanden övertog den fysiska kroppen, blev därefter frigjord att återvända till sin egen värld, och det sjukliga Jesus-barnet dog så av klenhet. Detta skedde under påskhögtiden i Jerusalem, där de båda barnen var med. Att solanden övertog det friska barnets kropp förklarar hur den unge gossen kunde tala prästerna i templet tillrätta. Föräldrarna kände inte igen sin son, står det att läsa i evangelierna. Uppståndelsen vid den klene gossens död gör det också förståeligt, hur barnet kunde bli bortglömt av föräldrarna, som sökte honom bland resenärerna.

Det förhållandet att det vid den tiden allmänt antogs av dem i händelserna insatta att båda barnen hade likvärda ursprung, dvs att båda var avlade av den Helige Ande, är grunden till den villervalla som uppstått vid senare tiders läsande av akashakrönikan från Kristi tid. Självisste Kristus att Han var MÄNNISKOSONEN.

Mycket tidigt dog jungfru Maria, timmermannen Josefs trolovade. Likaså lämnade den rike Josef det jordiska inte långt efter det att hans stora barnskara kommit till världen, varefter timmermannen Josef tog hans änka till hustru. Men även han dog medan Jesus ännu var i uppväxtåren. Vi hör honom inte nämnas i evangelierna efter den tiden.

Så stod Maria ensam i livet utan manligt stöd med sin stora barnskara och styvsonen Jesus. - Och Jesus ägde inga föräldrar och inga syskon. Detta är förklaringen till orden vi läser, där Kristus säger: "vem är då min moder och mina bröder?" *

3) HÄNDELSERNA GÅR MOT KLIMAX.

Frisk och stark växte Jesus upp till man, studerade världens stora religioner, lärde känna Österns vishetsläror och genomgick de kosmiska invigningarna. Han visste vilken väg han hade att gå och gick den utan tvekan. Visst böjdes han till jorden under tyngden av mänsklig orättfärdighet, men kärleken var starkare än allt och kontakten med de himmelska världarna gav kraft.

Han ville lära människorna att älska varandra. Den kunskap Budda delgivit sitt folk skulle också Västerlandet få del av, de skulle lära sig förstå hur okunnigheten så småningom ledde fram till visheten genom förnyade återkomster till jorden efter döden och vistelsen i de andliga världar, som motsvarade vars och ens nivå. Denna kretsgång skulle fortsätta tills återfödelsens hjul hejdades, och det skedde när födelse och död inte längre var nödvändiga steg i utvecklingen, emedan människan övervunnit åldrandet genom kontakt med höga plans väsen, där livet lever efter andra normer.

Allt detta ville han lära dem och mera därtill, och han gav dem liknelser att tolka. Men de förstod inte. Mycket delgav han sina lärjungar, men inte alla mottog det på rätt sätt.

Han visste hur det skulle gå för honom och hans verk. Hans lära skulle få om hand av ett prästvälde som vilseledde folken, gav dem stenar istället för bröd, samlade rikedomar och byggde kyrkor, mäktiga stenkolosser, där domsbasunerna ljöd genom tiderna, men där kärlekens evangelium aldrig blev rätt framställt.

Han gick sin tunga bana genom åren, och vi är framme vid de sista dagarnas förberedelse till en måltid, som skulle bli den sista tillsammans med lärjungarna.

Syskonskaran var samlad i hemmet och deras mor Maria var med som rådgivare. Det gällde en viktig angelägenhet. Äldste sonen Jakob var dyster till sinnes. Han ägde förvaltningsrätten över en kostbar klenod, som gått i arv genom släkten från far till son och räknade sina anor ända bort till kung Salomo. Det var en under skön Kalk, fulländad till form och skapnad, dess handhavande var förenat med ansvar. Hans mor hade anförtrott honom att det låg makt i dess inre. I hemlighet hade det viskats om i släkten att den var DE VISES STEN. Herravälde över folken skulle ges åt den som rätt handskades med arvet.

Jakob hade fått höra berättelsen om hur den kommit i kung Salomos ågo, hur den hämtats ur Keopspyramidens inre och överräckts som gåva av drottningen av Saba, hur konungen behållit gåvan och drömt om den makt den skulle skänka honom och hans efterkommande. Måhända var det kraften i denna Kalk, som kom folket att tala om hans styvbroder Jesus som en blivande konung över Juda land.

Så tänkte Jakob. Men varken han eller någon annan visste att Kalken var förfälskad, blott en kopia, och att den äkta Kalken fanns i gott förvar hos den andliga hierarkien i Andernas högland.

Och nu hade deras styvbroder Jesus bett att få låna Kalken till en måltid han förberett tillsammans med sina lärjungar. Jakob ha-

* I antroposofiska skrifter finner vi berättelsen om de båda Jesusbarnen, med vilken denna skildring delvis sammanfaller.

de all anledning att tänka sig noga för.

Det hade gått illa för Jesus, han var eftersökt av den romerska krigsmakten, anklagad för upprorisk verksamhet. Vem var han egentligen, denne hans styvbroder Jesus, som hans mor omhuldade med en kärlek varmare än den som kom honom och hans syskon till del?

Det fanns intet ont i honom, långt därifrån. Men varför kunde han inte vara som andra? Varför skulle han säga emot och göra sig illa omtyckt av dem som hade makten? Jakob hade försökt tala honom till rätta, men utan resultat. Själv hade han böjt sig för Roms herrar och lydde deras order, och innehade för sina förtjänster en välavlönad förtroendepost som hövitsman för en syrisk armé, för tillfället stationerad i Jerusalem med anledning av de alltmer tilltagande oroligheterna.

Det hade länge ansetts bland de judiska aristokraterna, sadducéerna, att det var gott för landet att ha dessa romerska knektar som höll ordning på folket. Judafolket var inte lätt att handskas med, detta hetsiga folk som ständigt utkämpade blodiga strider inbördes. De olika stammarna av Israels folk hade aldrig kunnat enas, släktfejder avlöste varandra beroende på olika åsikter om hur lagens bokstav skulle tolkas. Regeringen hade tidigare begärt en romersk undsättning och nu hade de dessa trupper i landet. Till skillnad från andra lydrikens folk var judarna befriade från militärtjänst, beroende på att de aldrig var att lita på. När sabbaten inträdde lade samtliga resolut ned sina vapen, intet hot kunde förmå dem att ge vika.

Den romerske fältherren Pompejus hade redan för hundra år sedan - så hade färlädrarna berättat för Jakob - av sadducéerna blivit ombedd att intaga Juda rike. Så allvarligt var läget då. Medan fadern ännu levde hade det ofta dryftats vad som var att göra med detta folk. De hade varit ense om att det bästa vore att kejsaren sände trupper att hålla ordning i landet. Och numera var en stor mängd syrier bland andra hedningar att se på Jerusalems gator, och endast officerarna, hövitsmännen, uttogs från landets eget folk. Romarna ville inte i onödan reta judarna.

Så tänkte Jakob allt under det han grubblade över hur det skulle lyckas honom gå segrande ur denna strid med modern.

Men modern gav inte med sig. Kalken skulle överlämnas att brukas vid den avskedsmåltid hennes styvson ämnade fira med de sina, hans önskan måste efterkommas. Inga hänsyn till släkt och tradition fick hindra detta. Jakob kände sin mor och visste att när hennes beslut var fattat var varje motstånd meningslöst.

Kalken blev utlämnad till den väntande budbäraren och förd till det rum där sista måltiden skulle hållas.

Och Jakob återvände till sin förläggning och sina plikter.

(forts.nästa nr)

ATT SE TILLBAKA

Vi människor står mer eller mindre i skuld till varandra genom att vi i första hand ser våra egna egoistiska intressen förverkligas. Orsak och verkan följer på varandra och ger upphov till karma, dåliga handlingar ger dålig karma och vice versa. Den gamla lagen om öga för öga och tand för tand är uttryck för karmas verkningar. Om det man gör mot en broder för att skada honom leder till ett svar av samma slag kommer karmas hjul i svängning. Det ligger kraft i hjulets slag, det ligger makt uppå den som avbryter den kraften.

När vi i okunnighet följer alla impulser att möta en oförrätt

med en ny kränkning då är det karmas hjul som sätts i rörelse. Om vi avstår från att plåga den som plågar oss får hjulet vila. Det anses fegt att inte låta vedergällningens lag råda, men varför inte söka omvärdera denna regel så mycket mer som nästan allt vi numera möter blir utsatt för omvärdering.

Kristus lärde oss att om någon slog oss på ena kinden skulle vi vända den andra till. Den lärosatsen har blivit utsatt för beskrik, men det gäller här som annars att tolka bibelns ord rätt, finna innebörden. Vi ska ingalunda möta hårdhet med slapp, förvekligad eftergivenhet, det må ingen tro.

Låt oss blicka tillbaka på vårt liv, så finner vi kanske den rätta vägen mellan hämnd för en oförrätt och fegt undfallande. Om vi tänker oss en omgestaltning av allt det orsak och verkan åstadkommit under år som gått, ser vi hur händelserna skulle ha utformats, om karmas hjul aldrig hade fått tillfälle snurra sina entoniga varv. Många invänder att följderna skulle bli att våra vedersakare finge ett övertag över oss, som gjorde oss till slavar under våldet.

Hur ska vi bemöta ett sådant påstående. Låt oss gå tillbaka till barndomstiden. En pojke berövar en kamrat hans käraste leksak, men eftersom denne pojke är den starkaste av de två, avstår han från att ge sig in på slagsmål. Antingen kan han svälja gråten eller ruva på hämnd. Men om han avstår från alla hämndetankar och istället intar en viljestark attityd visavi motparten, då har han vunnit seger över sig själv men knappast förlorat i prestige. Den lärdom han drar av sin seger har han tillgodo för kommande dagar. Han vinner kraft genom en föresats att så ofta som möjligt låta udda vara jämt, en kraft som kan användas vid alla beslut av betydelse i framtiden.

Det finns bättre sätt att visa mod och viljekraft än med hämndetankar. Han kommer att bli uppskattad, denne pojke vi här talar om, för sitt sätt att upprätthålla den balans i umgänget kamrater emellan, som är förutsättningen för god samlevnad.

Kanske invändes nu att allt detta är nog så kloka råd, men att livet inte är sådant att det är möjligt att arbeta efter dem. Ingen påstår att detta sätt att gestalta livet är lätt, vi är alla beroende av miljön, våra egna inneboende egenskaper är heller inte alltid lätt att härska över. Men vår värld skulle få ett annat utseende, om var och en ville göra ett försök. Vi får också komma ihåg att vi nu är inne i en ny omloppsbana, astralplanet är uppnått, och vi må lösgöra oss från gamla föreställningar om tvång att handla efter forna regler. Vi har att igångsätta nya metoder att möta omvärlden med för att bli fria från det gamla. Vanemänniskan i oss pockar på gehör, stora svårigheter är förknippade med ett beslut att tänka om, och detta trots att vi ser varthän det leder att trampa vidare i de gamla hjulspåren. Först när svårigheterna hopar sig så att vi inte kommer vidare, söker vi finna anledningen. Och anledningen är att vi vägrat söka nya stigar ur djungeln.

Det anses vara en god regel att inte fastna i det gamla utan se framåt. Nutidsmänniskan vill möta morgondagen med nytt mod, oförskräckt gå det kommande tillmötes. Men liksom mannaåldern bär den flydda ungdomen inom sig som minne och är en följd av denna, så bygger morgondagen på flydda dagars erfarenheter. Den som tanklöst möter framtiden är inte mogen att där hämta det resultat, som måste utvinnas om framgång ska uppnås.

Men meningen med vårt liv är inte att endast göra framsteg i världsligt hänseende. Vi ska bygga upp vårt andliga liv att möta det nya planets alla krav. Om vi lyckats särskilja det för fram-

tiden värdefulla från det för stunder fördelaktiga, och låtit det senare vara, kan vi känna tillfredsställelse med de tillryggalagda åren.

Vi må minnas att det som utmärker den enskildes liv också gäller i större sammanhang. Vi är alla delar av det hela. Vår världs historia är ett tillbakablickande. Därur kan vi lära att ingen förkovran äger rum, där hatet dikterar villkoren. Vi är ämnade att gå vidare i utveckling mot högre tillstånd, där det andliga livet löper jämsides med det timliga.

Det mänskliga förnuftet har vunnit i styrka. Vi har börjat lära oss tillbakablickandets nytta, kanske ska på den vägen framtiden kunna bemästras. Den som är villig erkänna att det som i går var högsta goda i morgon kan vara av intet värde, han visar att han dragit nytta av att tänka om. Lär av gårdagen för bruk under morgondagen. Allt ska bli nytt, så ock vårt sätt att bedöma förtjänst. Erfarenheten från gårdagen ska lägga grunden till kommande dagars uppmygnadsarbete.

Vår nya värld, uppbyggd på grundval av den gamla, ska känna sanningen om livets mening, förstå att lycka inte bygger på broders olycka. Den nya tidens människa ska veta att det gamla inte får upprepas. Det är förgånget, dess misstag ska bäddas ner i glömskan. Endast erfarenheten därav ska leva kvar.

JAHVE, JUDAFOLKETS GUD

Judafolkets gud är mer aktuell i våra dagar än vad de flesta har riktigt klart för sig. Mycket felaktigt tänkande och handlande hade kunnat förbli ogjort om vi i tid hade uppmärksammat vad denne deras stamgud har verkställt i vår värld. Det stora flertalet menar att han är densamme som allas vår Gud, och judarna har nitiskt arbetat på att den tanken skulle bli bestående.

Men låt oss studera problemet närmare.

Har vi på allvar gjort oss reda för varför Götterdämmerung - Ragnarök - slog ner över nordiska folkets gudaskara och skingrade dem.

Svaret på frågan finner vi när det avslöjas att den mäktige guden Tor i själva verket var den negativa principen i Lucifer. Han hade blivit upphöjd till sin ställning av Oden, som hade djupa skäl för ett sådant handlande.

Tor ansågs bland många nordbor som den främste bland gudarna. Men han förhävde sig, intog Odens plats och utropade sig själv till den främste bland asarnas gudar. Det som där skedde var samma sak som den i bibeln omtalade striden i himmelen mellan ärkeängeln Mikael och Luciferandarna. De förhävde sig och föll. Men de var skapade av ärkeängeln och hans andar, och så som alltid sker med allt i andevärlden skapat liv hade deras Jag-väsen gått in i det skapade, och så hade de blivit delaktiga i de fallna änglarnas öde. Därför kom det på deras lott att en dag lyfta upp dem igen och föra dem tillbaka till de himmelska världar, varifrån de utgått.

Det blev årtusenden av möda för dessa våra Mästare att få till stånd ett sådant upplyftande. När de trott sig vara nära målet, har dessa deras skyddslingar åter fallit, ett nytt nedstigande till lägsta planet har följt och starkare krafter har fått sättas in för ett förnyat upplyftande.

Sådant var läget när uppdraget gavs åt denna makt att i Tors gestalt tjäna nordborna som deras hjälpare och vägröjare. Tor

blev en mäktig gud, som snart^{en} väldigt tog ledningen och lät sig hyllas som den högste bland gudar. Folket lyssnade till hans storordiga tal och gav sitt bifall till utmärkelsen.

Men det fick inte ske, så var den Högstes vilja. Tor var en fal-len ängel och ödmjukhet var villkoret för hans upphöjelse. Ödmjukhet utmärker dem som styr våra öden, och den dag denna egenskap upptagits som bärande princip hos dessa fallna andar, kan de återvända till sitt ursprung.

Så föll guden Tor och ett nytt uppdrag tilldelades honom. Han blev Abrahams ledare, upptogs av Isak och Jakob och blev Jahve.

På nytt föll han. Kallade sig universums gud, krävde absolut herravälde över alla andemakter, gav sig själv namnet Adonai eller Elohim, som är olika beteckningar på vår hierarki. Så ville han bli benämnd av sitt utvalda folk, och så anropar de honom ännu i denna dag.

Denne judarnas stamgud har kristna kyrkan tagit upp till sin gud. Gamla Testamentet, som är Jahves ord från första bokstaven till den sista, har alltid varit och är ännu kristna kyrkans rättesnöre.

Så stor var hans makt, denne Tor-Jahves, så stor att kristna kyrkan har kunnat framträda med sådana handlingar på sitt samvete som inkquisitionen, häxprocesserna med tortyr och bränning av de anklagade, förföljelser mot oliktankande och att den låtit sig ledas av sådana påvar som en Borgia. Det är kristna kyrkans gud, hämtad från judarnas stamgud Jahve, som åstadkommit allt detta. Under 4000 år har han fått härska. Ingen makt har kunnat slå ner honom, ingen har uttalat sitt veto.

Visst har det uppträtt män som insett sanningen, vi har haft en Markion, som uppträtt och samlat tusentals anhängare, men de har slagits ner, Jahve har alltid varit den starkaste.

Varför har det varit så? Det finns en djup orsak till allt detta och den gör att vi måste acceptera förhållandet. Hitintills men inte längre. Lucifer och hans negativa princip har haft en stor uppgift att fylla. Som universums upprätthållare av rätt balans visavi de högre planens rena andeväsen har han tjänat. Men nu är hans makts dagar slut. En ny balanserande faktor har trätt till, det är den negativa kraften eller Belsebubkraften.

Nu ska denna fallna ängel återbördas till sitt ursprung. En del av honom får följa med till det nya balanserande planet, men hans Jag-väsen ska återvända, befriat från uppdraget.

Och han är villig, han har böjt sig i ödmjukhet.

Judarna har inte längre någon gud. När de böjt knä i undergivenhet - Jahve har aldrig lärt dem något sådant - och ödmjukt erkänt att de icke är ett av gud utvalt folk till stora bedrifter, utan endast av sin stamgud utlovats denna hedersbeteckning, då kan den levande Guden, Universums Skapare, komma dem tillmötes i Kärlek-Vishet och lära dem alla handlingars rätta lag.

Och Kristus får återkomma och verka det verk Han aldrig fick tillfalle slutföra, när Han för 2000 år sedan var oss nära som MÄNNISKOSONEN, och Han ska göra sin stämma hörd genom alla världens mottagande kanaler, och ingen ska vända sig bort från Hans ord. Ett nytt förbund ska slutas, som är bekräftelse på det gamla, och Gralen-Nattvardskalken ska bli dess symbol för kommande tider.

GRALEN, VÅRT FRAMTIDSHOPP

Mörk ser i sanning världen ut idag. För att komma till rätta med känslor och tankar inför det hopplösa i våra framtidsutsikter när det gäller att skapa en tillvaro för alla att leva lyckliga i, får vi söka oss tillbaka till utgångspunkten och finna orsaken till rådande tillstånd.

Vi har inte valt rätt startpunkt, när den religion skapades, som var ämnad att bli ett kärlekens trygga ankarfäste. Fel symbol har vi valt, felaktigt tänkande har blivit följd. Krucifixet har varit vårt ankarfäste, i det har vi fastnat, ingen möjlighet att komma loss har kunnat skönjas under årtusenden som gått. Varje försök att slita förtöjningen har spärrats av dem som innehåft makten och som brukat den i benhård konsekvens.

Det var Jahves verk att gripa korset, placera den korsfäste därpå och göra det till en hela kristenhetens symbol för lidandet. Korset hade då länge varit i bruk som sinnebild för vår tredimensionella värld, vid invigningsceremonierna till kosmisk kunskap hade det framställts som bilden av vår bundenhet i det materiella. Men det var gestalten på dess trä som åstadkom bandet kristna kyrkan band oss med.

I och med vår befrielse från Lucifer följd av judarnas förlust av Jahve, hans negativa princip, har den symbol vi vant oss vid under så lång tid tagits ifrån vår kristna kyrka. Denne Jahve har vi sammanförts med genom Gamla Testamentet, infört i vår religion, från honom blir nu också vi befriade. En ersättare, Gralen, ska träda i krucifixets ställe, länge har Gralens Kalk väntat på tillfälle att framträda. Ett erkännande av makten i denna symbol må komma den till del, om välsignelse därav ska skänkas åt mänskligheten.

Gralen har vi inte upphört att söka alltsedan Nattvardskalken, kännetecknet på Kristi förbund med oss, försvann i glömska. En värdefull gåva har vi förlorat med detta ställningstagande, den måste återfinnas, om vi ska nå upp till det vår kristna religion var ämnad att skänka oss, ett liv i Kärlek-Vishet.

För att nå Gralen måste Lucifer övervinnas, kampen mot honom har utkämpats i vårt eget väsen, där han så länge haft säte. Nu är han besegrad, övervunnen, men det återstår att medvetet uppta denna erfarenhet i vårt sinne. Det är inte längre Lucifer som härskar över oss och världen, det är hans efterträdare, och styrkan i denna makts herravälde över alla negativa krafter på jorden, jämte vår oförmåga att skilja hans verksamhet från företrädarens, gör att ingen tänker på vad vi i verkligheten befriats från.

Vi har emellertid ingenting att göra med den makt, som nu härskar, den till astralplanet upplyftade mänskligheten är fri, men befrielsen må erfaras, upptagas i medvetandet, förr kan vi inte njuta dess frukter. Det är Gralens Kalk, närvaron av dess välsignelse som ska öppna våra ögon och skapa visshet att befrielsens timme är slagen. Allt det tröga, det tillbakahållande negativa, som behärskar samhället och framträder i vissa ungdomars åthävor är verkan av denna nya makt, belsebubmakten, som hör nya lägsta planet till, i vilken vi ingen delaktighet har, eftersom astralplanet uppnåtts.

Där har Gralen ersatt den forna symbolen, där har vi förvissats om att en ny tid är inne, en tid utan tvingande krav från kyrka eller stat att tänka enligt deras riktlinjer eller verka i deras anda. En ny läromästare kommer att tilldelas oss, nya undervisningsformer framställas, där förnuftet segrat över maktbegäret och Sanningen står fram i genomlysande klarhet.